

Střet

Anog koukal směrem k lesu. Netrpělivě přejížděl očima po stromech. Krčil se u keře. Napjatě čekal. Ticho rušilo jen bublání potoka pod mostem.

Pak to přišlo. Záblesk světla. Oheň prolétl mezi stromy a o jeden se rozprskl.

Ohnivá koule, už bojují.

Další oheň prolétl mezi stromy za Sildenem.

První krok vyšel.

Anog se na nás otočil a pokynul směrem k městu.

My jim ukážem, tohle je naše město.

Vůdce rebelů se zvedl z místa. Vydal se k městu a my ho následovali. Potichu ale hbitě. Nechtěli jsme přijít o okamžik překvapení. Museli jsme ale spěchat, nesmíme promarnit tu chvíli, než si skřeti uvědomí, že jim zmizel šaman. Boj rebelů s Grompelem nebyl zrovna tichý. Rychle mezi domy, než začne panika a zmatek.

Pomalů jsme se propíčili kolem prvních domů. Pár strážců sledovalo kus lesa směrem k našemu táboru. Dva vypadali, že se dohadují o tom, kdo z nich půjde prověřit ty záblesky a tlumené rány. Jinak ale Silden působil tichým dojmem.

Nejsme prozrazení, paráda.

Rychle jsme se těchto dvou zbavili a pokračovali hlouběji do města. Pár žoldáků spalo u ohně, pro nás žádný problém. Nějaký ten strážce? Pohoda.

Prozatím to šlo hladce.

Dostali jsme se až k aréně. Tady nás Anog rozdělil. Pár rebelů poslal mezi domy chudých, mezi otroky a obchodníky. Většina z nás ale pokračovala mezi opevnění, k hlavním budovám Sildenu. S hlavním cílem zbavit se Umbraka.

Něco se mi tady nezdá. Je až moc ticho.

Cosí opodál zarachotilo. Zpoza rohu vyšel jeden otrok. Uviděl nás a zastavil se.

Oh, copak uděláš teď?

Měl rozum, stejně jak se objevil, tak i zmizel.

„Rebelové!“ zařval najednou jeden ze skřetů. Šlo to z chudé čtvrti.

A je to tady. Nemohli jsme se neslyšně dostat až k Umbrakovi, to by bylo moc jednoduché, že?

„Tady jsou!“ přidal se druhý hlas. Za okamžik bylo slyšet řinčení zbraní o sebe. Hlavní boj začal.

Po městě ze začal rozléhat šum a rachot. Další a další skřeti a jejich žoldáci se probouzeli. Ze všech stran se sbíhali k nám.

Zaujali jsme obranou pozici. Obránci města a jejich lidští pomocníci se na nás vrhli ze všech směrů. Měli jsme plné ruce práce. Nebylo to lehké. Silden ale není velké město, jeho obyvatelstvo není početné. To byla naše výhoda.

Výhoda to byla o to větší, když se k nám přidal hlouček otroků. Nedalo se říct, že by měli zrovna funkční zbroje, ale měli zbraně. Použitelné zbraně. Zvěd mezi skřety udělal svoji práci. Připravil město na náš příchod.

Jeden z mužů ve skřeti zbroji bojoval na naší straně. Ostatní tuhle zvláštnost ignorovali.

Byl to totiž Inog, ten špeh, co byl zodpovědný za ozbrojení otroků. Ten, co doteď pracoval v utajení.

Usmíval jsem se, naše šance byly dobré.

Pořád jsme byli docela blízko k aréně. Nebylo tedy překvapující, že poblíž bojovali i dva skřeti gladiátoři.

*Další musí být ještě někde v aréně. Kouknu tam.
Teď by to šlo. Skřeti jsou zaměstnaní, nevšimnou si mě.*

Seběhl jsem po schodech dolů. Zkusil jsem první noru. Prázdná. A co druhá? Bingo, poslední z gladiátorů. Nestihl ani vstát. S dobrým pocitem jsem vyšel z nory. Chtěl jsem se zase přidat k ostatním.

„Irvine!“

Ten hlas. Můj bratr.

Zastavil jsem se na místě. Odkud ten hlas přišel? Hluk bojů mi moc nepomáhal.

Tam je.

Po schodech do arény scházel žoldák. Jak si mě všiml, rozběhl se ke mně.

Jeho první útok jsem odrazil. Hned jsme kolem sebe začali opatrně kroužit. Vyhodnocovat svého oponenta.

„Pořád sloužíš těm dobyvatelům, Karstene?“

„Pořád nevidíš, že nemá smysl se bránit?“ odpověděl mi.

„Má to smysl. Tohle je naše město. Nenecháme si ho jen tak vzít.“

„Už vám ho ale vzali, copak nevidíš, že vaše snaha je marná? Lidi jsou slabí.“

Ohnal se po mně svou otřesnou zbraní skřetí výroby.

„Blbost!“ odrazil jsem ten nevzhledný kus železa svým mečem: „Skřeti nejsou lepší. Jejich hlavní zbraní je jejich počet.“

„Přiznej, že se jen bojíš, co by s tebou udělali, kdybys jim nesloužil. Co by udělali rebelové skřetímu odpadlíkovi.“

Karsten nebyl nikdy úplně samostatný, vždycky spoléhal na ostatní.

„Já jim nesoužím, já spolupracuji.“ našťavaně se zase ohnal tím svým kopytem, kterému skřeti říkají meč.

„Skřeti jsou budoucnost Myrtany. Copak si nepamatuješ ten chaos, co tu byl před jejich příchodem?“

Nevím, jestli svým hněvem schovával svůj strach, nebo mě opravdu tak nesnášel, ale rozzuřil se opravdu lehce. Nechci, ale musím toho využít ve svůj prospěch. Musím ho porazit. Naznačil jsem útok na jednu stranu, ale na poslední chvíli změnil směr a bodl na opačnou. Karsten sice nestihl zareagovat včas, ale můj meč se jen sklouzl po jeho hrubé zbroji.

Díky tomu jsem byl moc blízko. Dostal jsem od bratra pěstí přímo do obličeje.

„Vzpamatuj se. Vzdejte to, dokud můžete. Nemáte proti skřetům šanci.“ pokřikoval po mně po mém úderu.

Zakymácel jsem se, ale udržel na nohou. Neohnal se po mně znovu. Vyčkával. Asi pořád doufal, že změním názor a přidám se k němu. Nebo jen nechtěl přiznat že on je ten, co udělal chybu? Žil se svým rozhodnutím už moc dlouho. Nejspíš tušil, že už by ho druhá strana nepřijala.

„Ty vaše malé lidské skupinky a jejich ubohá snaha něco udělat, něco změnit, něco zvrátit. Je to smutné.“

Přiskočil ke mně. Naznačil útok. Já se kryl. Lehce se ohnal zbraní. Já jeho meč odrazil. On se znovu napřáhl. Já čekal velkou ránu. Místo toho do mě vši silou strčil. To byl nečekaný krok. Svalil jsem se na zem. Málem upustil svůj vlastní meč.

Stál tam nade mnou.

„Lidé jsou slabí!“ zakřičel rozechvělým hlasem.

Vyhrabal jsem se zpět na nohy. Pozorně jsem sledoval, co udělá dál.

„Tak ukaž, že se mýlím, Irvine! Ukaž, jak si lidé tohle město, celou Myrtanu zaslouží. Notak!“

Nezněl vůbec sebevědomě. Jeho hlas nechtěl spolupracovat.

Náhly hluk nás oba upozornil, že se něco blíží. Ohlédl se ke schodišti a viditelně se lekl.

„Stůj!“

podíval jsem se tím směrem taky. Přímo přede mnou se napřahoval Barrack, správce arény. Pokusil jsme se svou zbraní zablokovat tu jeho. Nevyšlo to. Rána prošla přes moji obranu. Klopýtl jsem. Skřet se rozpřáhl znovu.

„Hej!“ připomněl se ten rozechvělý hlas: „Ten je m...